

Bog u prikolici

Kao vjernici redovito od Boga očekujemo da bude u našoj svakodnevnicu, da bude tu za nas u našim problemama i potrebama. Nadasve očekujemo da nas razumije. Ako nas pak razumije, onda nam treba i pomoći. Jeste li i vi takvi?!

Primjećujete li da u svom odnosu s Bogom polazite od sebe, umjesto od njega? Što je ispravno? Bog često nalikuje kao na prekrasno dijete u prikolici kojim se dičimo, kojim paradiramo, od kojega na koncu očekujemo da će ostvariti sve one naše neostvarene želje gdje smo mi zakazali. To dijete postaje čep za naše rupe! S druge strane to dijete je već unaprijed, dok još ništa ne može opterećeno našim interesima, npr. da bude bogato i slavno kako bi nama poboljšalo kvalitetu života. Kako se često stvari odvijaju drugačije, nama život postaje teret umjesto blagoslov. Život nije naša mašta. Uvijek nas iznova iznenađuje. Tako je i s Bogom! Kao ni dijete, tako ni Bog nije naše sredstvo za postizanje naših ciljeva.

A čemu nam onda Bog služi?! Sigurno ne našem prosuđivanju stvari! Vjernik slijedi Boga, a ne On nas! Bog nije prikolica koju zakačimo kao dodatak uz svoj život. On JEST naš život! U njemu se mičemo, živimo i jesmo. No mi ga kao sebična bića takvoga ne prihvaćamo. Nama ne treba mjerilo. Mi trebamo Boga kao nadomjestak svome životu. Bog u našim životima često nije ništa drugo doli jedna prozirna projekcija naših nutarnjih, neostvarenih čežnji. Tako npr. onaj koji trpi nepravdu, stvara i nalazi u Pismo sliku pravednog Boga. Grešnik potreban milosrđa, nalazi Boga milosrđa, a čovjek željan slobode nalazi Isusa koji postupi krajnje blago s poganima. Sve su to istiniti opisi Boga koji proizlaze iz onoga što je On činio i govorio dok je hodao ovom zemljom. Sve to, i još mnogo toga drugoga jesu ispravne slike Boga, ali samo ukoliko ih se promatra IZ CJELINE! Fragmentarno i sektaško selektiranje Boga na ovo ili ono postupanje, duboko je gaženje po njegovoj slici koju nam je ostavio.

Potrebno je da mi slijedimo Njega, ukoliko želimo sebi najveće dobro. Njegova želja za naš život nipošto nije u suprotnosti s onim što zovemo „najdublja čežnja i potreba naše duše“. Bog nas gleda kao što i roditelji gledaju svoje još malo dijete. Roditelji su svjesni da djeca imaju ograničenu spoznaju svijeta i samih sebe, pa im stoga uskrate mogućnost nečega. Dobro znamo da brižan roditelj ne može popustiti „SVIM“ željama svoje djece. Tako nam ni Bog ne može ispuniti djetinje želje na temelju našega sviđanja i ograničene spoznaje. NE MOŽE! Jer bi prestao biti dobar prema nama! Time bi išao protiv sebe i svoje dobrote prema svojim

stvorenjima. Ono što ostaje je naša nesavršena slika njega i ono što je namjenio meni i tebi. Ispunjenje smisla našega života i ostvarenje onoga što mi u svojoj biti jesmo, leži u otkrivanju istine o nama samima, A to znači povući poprilično ručnu kočnicu našega djelovanja i razmišljanja i upitati se: Bože, koji je moj put?, koji su moji talenti?, gdje me vidiš?, s kim me vidiš?

Potrebno je pustiti da Bog ide ispred nas, a ne da ga mi vučemo za sobom, s pobožnim željama i pobožnim molitvama. Treba reći dosta očekivanjima drugih, makar oni bili u dobroj nakani. Nitko ne zna bolje koji je vaš put nego li Gospodin. On želi da se Njega pita, a ne stvorenja s ograničenom spoznajom. Valja nadasve slušati Boga, a ne ljude, kako reče sv. Petar.

To je trenutak kada vaš život postaje neslućena avantura, možda s bolnim rezovima, dok vas Gospodin ne postavi na pravu tračnicu. Ali je plod njegovog kročenja ispred vas, ona sreća koju neprestano tražite, koju često ne nalazite ili je samo prividna dok se ne raspukne kao sapunica. Živite u njegovoj istini, i dopustite da vas dotakne istinom o vama samima. To je ljepota o vama koju samo On zna, koju vam samo On može otkriti. Vrijedno je. To je smisao našeg života.

Ostaju nam samo dva izbora: znati da ostvarujemo i otkrivamo sebe kroz njega, ili frustracija o promašenom životu koja uključuje čuđenje zašto Boga u našim životima nema onako kako mi za sebe priželjkujemo. On je zapravo uvijek tu. Uskraćuje nam zlo koje mi vidimo kao dobro i čeka nas za naše dobro. Ako smo kršćani, tu istinu valja prihvatiti kao temeljnu postavku našega života i krenuti iznova. Odluka o istinskoj sreći u vašim je rukama. Samo u vašim. A dobri Bog vas u silnoj ljubavi strpljivo čeka na pripremljenom putu za vas. Sve je pripremljeno. Samo se treba odazvati i ostaviti sve, poradi SVEGA. A to sve je onaj naš pravi život koji čeka da BUDE!